

складності і розгалуженості власної системи конкретного лікувально-медичного закладу. До того ж універсальність платформи з мінімальним набором функціональних можливостей на стадії впровадження повинна забезпечити відносно низьку її вартість і, як наслідок, загальнодоступність, дозволити поетапне вдосконалення медичної інформаційної системи. Та й коштувати така система буде набагато дешевше, а значить, буде і більш доступною для широкого кола медичних установ.

Висновки. Розробляється комплекс вимог до матеріально-технічної бази, де основними вимогами вважаємо: безпеку зберігання даних, можливість і необхідність резервування даних, високу швидкість доступу, зручність і широку інформативність для медичного персоналу, «всеїдність» по відношенню до DICOM зображень різних виробників, надійність, сумісність з різними типами устаткування, дешевизну і можливість повсюдного використання. Системний підхід до медичного документообороту дозволяє спростувати обмін інформацією при різних ситуаціях лікування пацієнтів. Безумовно, в усіх випадках використання системної бази даних існує важлива проблема – забезпечення лікарської таємниці та нерозголошення особистих даних кожного пацієнта.

Одним з напрямків вирішення питання про приєднання до єдиної медичної інформаційної системи України для бюджетних організацій може бути централізоване фінансування. Але, перш ніж процес буде «запущено», повинна бути підготовлена законодавча платформа у вигляді діючого (-их) та новостворених ДСТУ, гармонізованих з міжнародними стандартами; розроблено механізми приєднання з урахуванням технічних можливостей, профілю установи, переліку послуг, що надаються, клієнтської бази і т. п.; формалізовані ініціативи створення і впровадження медичної інформаційної системи України в рамках чинного законодавства.

Література:

1. Digital Imaging and Communications in Medicine (DICOM). NEMA Publications PS 3.4-1993. Service Class Specifications. The National Electrical Manufacturers' Association. – Rosslyn – VA – 1994.
2. W. Dean Bidgood, Jr., MD, MS, Steven C. Horii, MD, Fred W. Prior, PhD, and Donald E. Van Syckle. Understanding and Using DICOM, the Data Interchange Standard for Biomedical Imaging <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC6/>
3. S.Gozdz, W.Cedro, R.Mezyk, P.Masiarz, S.Piorek. Integrated hospital information system – implementation in holycross oncological centre // Укр. журн. телемедицини та мед. телематики. – 2008. – Т. 6, No 1. – С. 109-111, 115.
4. Осташко В. Г., Слабкий Г. О., Голубчиков М. В., Коваленко О. С. Організаційно-управлінські аспекти створення телемедичної мережі [Електронний ресурс]: <http://esemi.org.ua/uk/publications/24-2009-06-23-09-39>.

Використання рефлексивного мислення під час кримінального аналізу злочинних подій

Голодрига В.Г.

студент 2 курсу магістратури
факультету № 2 Навчально-наукового інституту
заочного та дистанційного навчання ОДУВС

Науковий керівник: Янковий М.О.

доцент кафедри криміналістики, судової
медицини та психіатрії ОДУВС, к.ю.н., доцент

Поведінка людини завжди знаходить відбиття в навколишньому середовищі у вигляді комплексного особисто-регуляційного сліду. Як справедливо зазначається у криміналістичній літературі, поведінковий слід завжди присутній на місці події і містить у собі досить великий обсяг криміналістично значимої інформації про особу злочинця [1, с. 75]. Сутність тієї чи іншої події у звичайних умовах є адекватним відображенням відповідних слідів або обставин. У випадку інсценування дії зацікавлених осіб не відбивають сутності події, а суперечить їй (тобто, сутності); має місце порушення істотних причинних зв'язків, що в свою чергу викликає сумнів про природність їхнього утворення й відображення. Саме застосування методів кримінального аналізу наявного комплексу слідів дозволяє звернутися до таких категорій діалектики пізнання як сутність і явище, що, на нашу думку, дає змогу об'єктивно обґрунтувати версію про можливе протиріччя сутності події злочину тому явищу, яке ми спостерігаємо в процесі виявлення злочину і розслідування. На користь наведеного слід також зазначити, що позиції вчених щодо інсценування сходяться в тому, що як би

мистецьки й витончено винний не використовував заходи для приховування злочину чи його окремих елементів, як би правдоподібно він не поведився при цьому, завжди існують об'єктивні й суб'єктивні чинники, що перешкоджають прихованню істини [2, с. 185].

Також у криміналістичній літературі прямо вказується на неможливість відповідності картини інсценованої події справжній: і в механізмі утворення слідів, і в змісті події, і в умовах, і в кінцевому результаті всіх дій особи, яка маскує злочинця [3, с. 40]. В. А. Овечкін, наприклад, підкреслює, що у штучно створеній обстановці місця події неминуче знаходяться деталі, які суперечать побудованому на детальному кримінальному аналізі цієї обстановки припущенню слідчого про перебіг події внаслідок того, що створити дійсну обстановку місця відповідної події можна лише тоді, коли буде вчинена сама ця подія [4, с. 88].

До суб'єктивних чинників можна віднести те, що злочинець, як правило, має лише фрагментарне уявлення про інсценовану подію. Крім того, у зв'язку з учиненням кримінального правопорушення він може знаходитися в особливому емоційному психічному стані і тому бути не цілком завбачливим при створенні інсценування, не володіти спеціальними знаннями, не мати в розпорядженні необхідних технічних засобів тощо.

Виявити інсценування нерідко буває дуже складним завданням, тільки інколи воно нібито знаходиться на поверхні і може сприйматися візуально. Важлива роль у його виявленні належить умовиводу слідчого як результату застосування методів кримінального аналізу. У вирішенні таких завдань переважне місце належить рефлексивному мисленню й управлінню, де перше передбачає програвання уявної моделі інсценування, аналізованого слідчим як справжня подія, а друге припускає, що створена структура інсценування керує мисленням слідчого, акцентуючи останнє на фактах та обставинах, найбільш переконуючих його у відповідності дійсних обставин висунутій і підказаній злочинцем версії. На цьому підґрунті будується та розумова платформа, на якій зводиться хибне, помилкове уявлення.

Необхідно пам'ятати, що в основі інсценування місця події лежить рефлексивне мислення, яке дозволяє керувати уявними процесами, а отже, діями конфліктної сторони. Таким чином, за наявності інсценування, злочинець намагається рефлексивно управляти слідчим у процесі огляду ним місця події. При цьому зацікавлена особа (злочинець) має на меті ввести слідчого в оману щодо події, яка фактично відбулася на певному місці, викликати помилкове припущення про існування іншої події й у такий спосіб приховати істину.

Таким чином, підводячи деякі підсумки, слід зазначити, що основна складність кримінального аналізу злочинних подій полягає у тому, що при їх виявленні виникає потреба в застосуванні логічних і порівняльних прийомів встановлення характеру і зв'язків сумісних чи несумісних ситуаційних процесів, супутніх розслідуваній події, а також з'ясування, яким саме реальним явищем (сумісним чи несумісним з подією) було викликане їх відображення.

Література:

1. Антонян Ю.М. Психология преступления и наказания [Текст] / Ю.М. Антонян, М.И. Еникеев, В.Е. Эминов. – М. : Пенатес-Пенаты, 2000. – 673 с.
2. Даньшин М.В. Негативные обстоятельства как признак сокрытия преступления [Текст] / М.В. Даньшин // Проблемы законности : [респ. міжвід. наук. зб.] / Нац. юрид. акад. України. – 2000. – Вип. 43. – С. 184-187.
3. Николайчук И.А. Выявление признаков сокрытия преступлений [Текст] / И.А. Николайчук // Законность. – 2000. – № 6. – С. 40-42.
4. Овечкин В.А. Расследование преступлений, скрытых инсценировками : [учеб. пособие] / В.А. Овечкин. – Харьков : Харьковский юрид. ин-т, 1979. – 64 с.